

Destinul să ne recompună

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Pe cer apare-un colț de semilună,
E noaptea grea, de ciocolată brună
Și inima-mi alergă de nebună
Când adormim pe iarbă împreună.

Din stele reci îți împletesc cunună
Chiar dacă dimineața se răzbună
Și nu ne va cânta prea mult în strună
Că cineva iar fulgeră și tună.

Lasă destinul să ne recompună,
Să nu-i plătim nici taxă, nici arvună,
De are uneori câte-o lacună
Și uită că afară e furtună.

- Pe buze noaptea-mi picură cerneală
Și n-am, iubite, nicio îndoială
Că suntem o neliniște letală,
Două extreme pe aceeași scală.

Ne suntem hrană existențială,
Perechea ta sunt eu, congenitală,
Un fel de auroră boreală
Ce-ți desenează harta siderală...

Urmează-o-ncet, sub fiecare dală
Am pus versete albe din cabală,
De-atunci știam că nu-i accidentală
Iubirea ce-o simțim, imperială.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif